Anna Ballbona és la relatora de 2016

uany

+ [1]

Anna Ballbona ha escrit a l'edició comarcal d'*El 9 Nou*, on es va iniciar professionalment com a corresponsal, redactora i columnista, i ha estat col·laboradora de Ràdio Granollers. Redactora al diari *El Punt Avui*, col·labora en diversos mitjans de comunicació, com ara les revistes *El Temps* i *Vallesos*, i al programa *Els Matins* de TV3.

Poeta experimentada, enguany ha publicat la novel·la *Joyce i les gallines*, finalista al Premi Llibres Anagrama, el seu debut en narrativa.

Podreu trobar el relat els dies 22, 27, 28 i 29 d'agost a partir de les 10 h, a l'Ajuntament, a la Botiga de Festa Major, a l'Oficina de Turisme i a www.blancsiblaus.cat [2].

El Relat de la Festa Major 2016

Relat 1 - 22 d'agost de 2016

Començar la Festa Major a Sant Llorenç de Cerdans

Dissabte vam arribar-nos fins a Ceret. En tornar, vam fer marrada a un poblet del Vallespir que es diu Sant Llorenç de Cerdans. Allà vaig començar la Festa Major de Blancs i Blaus. La casualitat va ser absoluta. I va ser el millor preludi: les trobades fortuïtes són un farciment destacadíssim dels dies de Festa Major, la gràcia de trobar-te a tothom i posar-te al dia de tot el que mereix actualització. Ahir a la tarda, el primer dia que vaig trepitjar Granollers, va ser un continu de trobades i fer-la petar.

A Sant Llorenç vam topar-nos amb un cartell que anunciava el concert de l'orquestra Aires del

Montseny, amb un bon grapat de membres vallesans. Dos músics em saluden, en forma d'assalt trempat: com és que no ets a Granollers, relatora? I un em mostra un mocador blau. Durant el concert, el seu director, en Marçal Ramon -–ganxet de pro– explica que en acabat han d'agafar el cotxe a cuita-corrents per arribar a la Festa Major de Granollers. Toquen una sardana –no habitual en el seu repertori– i, portada per una necessitat d'afegir-me a la festa que només s'explica per l'esment Blanc-i-Blau, em sumo a la petita rotllana. Sé ballar sardanes? No. És possible torçar-se el peu mentre ho proves imitant el del costat? Sí. Per què és que m'hi poso? Perquè dec ser una sentimental sense remei, la menció granollerina m'estova i penso que m'he de donar les mans amb aquells germans del nord. I perquè la Festa Major deu ser això, no? Participar-hi, engrescar-t'hi, agafar-te de les mans amb el del costat, compartir, ser festa. Allà m'adono que ja estic a punt per començar –gas a fons– la Festa Major de Granollers. Aires del Montseny s'acomiada del Vallespir regalant-los unes bossetes de mongetes del ganxet. Vallesanisme a tot drap. El secretari de l'Ajuntament exclama: aquestes deuen ser de petar fort, no? Per petar fort, Granollers, li diria.

Cercavila. El missatge que guarden petits i grans

Per petar fort, el bestiari de foc que gasta Blaus, una de les seves insígnies que exhibeix en la cercavila prèvia al repte. Gralles i foc semblen el líquid amniòtic natural dels Blaus. La cosa intergeneracional de les dues colles crida molt l'atenció. No és nou, però no per això deixen de ser remarcables tots els grups de petits que fan córrer Blancs i Blaus (Draguets, Torets, Cuquetes, Dametes...). I a més, fan molta gràcia: sembla que intueixin que alguna cosa grossa passa al seu voltant, deixant-se portar per alguna nota o alguna indicació, sabent-se centre d'una moguda imponent... I començant a confegir, com els grans, la força d'un ritual que s'aixeca cada finals d'agost. Un ritual que només té sentit uns quants dies en aquest racó de món. Un ritual que passa d'una generació a una altra, que inventa i es reinventa. Intueixo que de la capacitat de reinvenció i de no repapar-se en el model d'èxit depèn bona part de la solució de continuïtat i alegria de la Festa Major. Els que avui he vist desfilar, aquests Draguets o aquestes Cuquetes, seran els que un dia faran el repte i voldran seguir fent festa i fer de la festa un fil que uneix i embolcalla tota una ciutat. Ja us he dit que de vegades sóc una sentimental.

Per tornar a agafar el cantó prosaic: a estones la cercavila es fa una mica monòtona i agafa més l'aire d'una desfilada carnavalesca lenta, més que no pas d'una passada festiva trepidant. Segurament és difícil que no sigui així. I encara és més complicat retallar els buits d'espai que es formen entre els mil i un grups participants. Alguns grups semblen repetir la inèrcia de coses fetes sempre i prou. Parlo més de la impressió d'algun extracte de la cercavila i no pas dels grups de grans –o no tan grans–, que em tenen el cor robat: els McHagum, les Dones de Dena o les Guapes Blanques són un exercici divertidíssim, de fer gresca, sense manies, desacomplexadament, es tingui l'edat que es tingui. Això també és una lliçó.

D'aquesta mena de posada de llarg de les colles per començar a exhibir el seu potencial, tota la seva artilleria festiva, també em crida l'atenció: que Blaus ideïn una part de la seva cercavila com una manifestació en defensa del porró i crits de “sense porró no hi ha Revolució” (ja deveu saber que la reivindicació perquè el porró sigui dibuixet del Whatsapp ha causat molta forrolla, amb aparició al The Guardian inclosa); que Blancs tingui la capacitat –que ja es veu que ha arrelat fort en els últims anys– de crear nous grups imaginativament (per exemple, uns de nous, els Xais i la seva República de la Llana, que reivindiquen també en una pancarta).

Repte d'èpica, autoironia i rivalitat

Més enllà de tot el bestiari, dels gegantons i les performances a punt, Blancs i Blaus semblen entaular un concurs particular de qui balla més i millor. Les Guapes Blanques porten molta marxa (després d'anys torno a sentir La Macarena i Saturday Night) i els Sambeiros dels Blaus suen de valent així que surten de la plaça de la Corona. Aquestes estampes de decibels i ritme provoquen els moviments d'algun passavolant que se'ls mira de lluny, però que decideix marcar-se tres passos no per descompassats més que simpàtics. Què punyetes, Festa Major és això! Torno a pensar en aquella sardana del Vallespir –també en les sardanes que es difícil que balli–, i en les ganes de saltar quan entonen, ja a la Porxada, la música del Correiagua (30 anys fa, que bèstia!) o quan finalment, acabat el repte de les dues colles, sona la primera Guimbada (tan xarona però tan i tan i tan efectiva, seductora i aconseguida). Per cert, una idea del moment: potser la Festa Major i les colles podrien fer camí ideant noves músiques-ritual-himnes amb lletra, tal vegada amb un punt d'ironia picant?

D'ironia en gasten Blancs i Blaus en el repte. Blancs, més cenyit a un guió (semi cinematogràfic en la part de jugar amb un film a imatge del NO-DO, com si els “Blavos” fossin la colla oficial) i més èpic en el discurs que fa una noia al mig de la plaça: el discurs de la noia és ferm, de colla que ja no està per orgues ni etiquetes. Els Blaus, amb una posada en escena més comediant, trien l'autoironia, una mena de càsting sobre qui ha de fer el repte que fa passar per l'escenari figures històriques de la colla fins que un noi adreça un discurs arenga dit amb un punt desafiant enfadat, de resposta als Blancs. La blanca crida: “la nostra força supera el vostre sentimiento”. El blau clama: “no som un llençol blanc on escriure qualsevol cosa”. Potser de les coses més difícils d'explicar al nouvingut a la festa és aquesta rivalitat festiva però real. Potser és que s'hi ha de ser per acabar d'entendre-ho.

Relat 2 - 27 d'agost de 2016

Música d’entrada amb porrons

Hi ha l’afirmació suada que el futbol és un estat d’ànim. Una festa major on dues colles competeixen per qui fa festa millor que l’altra deu ser una mica això. Les proves van a banda –són un farciment més o menys aconseguit, més o menys lluït– i precisament quan no s’ha entès aquest fet, altres pobles vallesans han fet una còpia borda del model granollerí, com si tot es reduís a una cursa de sacs. I no. Hi ha un munt de gent i d’esforços dedicats a organitzar la festa. En Xavi Guijarro i la Cèlia Junqueras me’n detallen una pila, de contingències perquè tot surti bé.

Si la festa de Blancs i Blaus és un estat d’ànim, el rostre del cap de colla dels Blaus, en Xavi Guijarro, que sembla que sempre riu, hi deu ajudar. Els caps de colla són uns *coachings* desinteressats que treballen a jornada completa, amb un plus d’intensitat i lliure disponibilitat per a finals d’agost, inseparables del treball de les seves juntes. Els Blaus s’enfronten al fantasma d’evitar una tercera victòria dels Blancs i han trobat en el porró un filó per augmentar l’autoestima. La festa i els seus *piques* es juguen cada vegada més en el format audiovisual i a les xarxes socials, i els vídeos, primer, d’”Un blau és un blau”, i després, de la campanya per fer del porró un emoji de Whatsapp han tingut molta tirada. Ironia i divertiment. L’habilitat de trobar una icona reconeixible i omplir-lo de festa i contingut.

Sociologia de barra de carrer

Una impressió observada, dels Blaus: la forta presència i es diria que influència, encara, dels històrics. D'una banda, deu anar bé per saber a què atenir-te; de l'altra, no sé si tenalla la creativitat o l'originalitat. Rotllo com la matèria, els grups socials es transformen i tiren per nous camins. Els Blaus han sabut jugar amb el simbolisme del porró per crear els "actes de porró", això seria, més espais per a tots els públics. M'espero al seguici del Sant Blau per veure /beure complet el seu significat. Però sí que em sembla que les dues colles han fet un pas endavant cap a les activitats familiars.

Començo el dia "blau" a la plaça de la Corona, on enguany han ajuntat diverses proves de competició: futbolí, escacs i dòmino. Sembla que la idea rutlla. Passo el dia amb els Blaus però segurament no em faré una idea més clara de colla fins al vespre: es va veient que la festa de colles, en el primer tram de setmana, és una; i en el segon tram, de divendres a diumenge, amb actes molt més marcats i protocol·laritzats, és una altra.

(Obro parèntesi, de color neutral: en una festa major que per molts és l'acte més important que passa a la ciutat i a les seves vides, parlar-ne sense ferir susceptibilitats és impossible. La rivalitat entre les dues colles –que és la gràcia– fa mandra quan esdevé més punxeguda que divertida, més endogàmica que invitadora; aquest deu ser el perill).

Un dels actes de "protocol" on he d'anar és l'arrossada. Fa una calor que espanta. I al costat de l'enorme paella –"2.000 racions!"–, l'atmosfera és la de les calderes d'en Pere Botero. Els àpats multitudinaris a ple sol mai m'han dit gran cosa però m'ensumo –entre la ferum de calamars atònits, closques, gambes i cloïsses– que és d'aquests actes que si no hi fos hi hauria queixes massives. La Festa Major és també una tradició que s'explica només per la tradició i per l'instint gregari, no pas per la comoditat. A l'arrossada hi ha un parell de personatges icones, que si no existissin els haurien d'inventar: en Payàs (amb expo aquests dies a Can Barbany) i l'Enrique. Entre els dos sumen més de 60 anys sense fallar-hi.

Si tu l'estires fort per aquí

Al vespre, ja se sap, tot s'embala. Ser al rovell de l'ou de l'estirada de corda té el seu què per veure la força bruta d'uns i altres, al·lucinar amb la il·lusió dels petits i amb les *moles* dels adults. El guió no varia de l'habitual, encara que a l'estirada d'adults els Blaus han oposat una mica més de resistència que de costum. És una imatge semipoètica, la d'uns que fan avançar i avançar la corda i els altres que llisquen irremeiablement cap a la ratlla fatídica. Prop de la corda, m'aborda una senyora d'allò més trempada del País Valencià. Diu que s'està llegint *Joyce i les gallines*! És a Granollers atreta per un amic seu i jo ara sí que ja veig que això de la Festa Major és molt gros.

Sopar a la plaça de les Olles. En el vintè aniversari del concurs de peix blau han fet una megatruita de 240 ous per a un centenar de persones. En el sopar aprenc que un plat típic de Festa Major són els escaldums (a Òrrius dits "colls i punys"; a la Fonda Europa, coneguts com a "intimitats"). Traducció per al públic neòfit (com jo): cresta, fetge, ronyó, ales... Vaja, que faria les delícies de Joyce però no les meves. Un espontani que torna del Correaigua agafa el Xavi Guijarro –Guija, per a la colla– i li crida, tot moll: "eh, aquest guanyem, eh!". I en Guija riu, com de costum. I m'ensenya la seva "Bíblia", una agenda detalladíssima de la logística dels actes Blaus.

A processó

M'afegeixo al seguici de devots del Sant Blau. La conya del mossèn i com bateja i com casa em diverteix cosa de no dir. Ironia a cabassos, si us plau, per força necessària. Al balcó de la Gamba, sota la mirada atònita dels que hi sopen, un parell de Blaus mítics s'arranquen a unes ja esperadíssimes *saetes*, i al final, a la Maluquer i Salvador, un senyor canta unes homilies. Tornen a tirar del tòpic dels "Blancs ploramiques" i a repartir una mena de vi ranci i hòsties. De veritat que hi ha identitat de colles? O són més uns clixés repetits als quals cadascú mira d'adaptar-se, de la mateixa manera que l'empordanès ja fa el paper per al qual està cridat? A mi això de la identitat em costa de creure però la ironia els Blaus la tenen per mà. I per mostra, un botó, al final de la nit, nit blava a la Porxada. A una barra hi trobo l'Albert Sitjes, el que va ser cantant d'Uri Gheller y los Cucharas, el grup amb què vam ballar en tantes festes majors gràcies, entre d'altres, al *hit* de... "A la muntanya!". En Sitjes corre amb un osset de peluix que manxa cervesa fresca i em convida a provar els beneficis de l'artefacte, que vol dir obrir la boca com quan beus en porró i *aviam* què. Constato, com he fet uns minuts abans amb el porró blau –i un nou repte #porróemoji superat–, que no sé empassar més d'un glop.

Parlant de *hits*, a la Porxada els discjòqueis posen "Dragostea Din Tei", una cançó que va colpejar fort en una festa major de fa anys. I encara més: les homilies al final del Sant Blau demanen que tornin els garrotins, que van fer furor fa quasi una dècada. Em sumo a la petició. Més enllà d'impactes i efectes especials, el relat de la festa necessita més lletra. I s'ha d'anar teixint, incansable.

Relat 3 - 28 d'agost de 2016

Música d'entrada de pel·lícula amb Delorean

Les aplicacions múltiples dels mòbils permeten mesurar xifres personals del frenetisme d'aquests dies de Festa Major: quilòmetres recorreguts, nombre de Whatsapps enviats... Ho pregunto al cap de colla dels Blancs, en Ramon Forns, i ja tenim una primera xifra: només de dilluns a divendres ha fet al voltant de 150 trucades. Aquest ritme vertiginós no sembla afectar el semblant impassible, d'home tranquil, del líder dels Blancs, amb qui avui passo el dia.

La Festa Major, el futbol o l'handbol –per fer referència al protagonista del pregó que va fer Blancs– és un estat d'ànim, sí, i també unes dinàmiques. I les dinàmiques de Blancs de seguida s'ensumen i fan pensar que han girat com un mitjó la colla acomplexada que pintaven molts anys enrere. L'estat d'aquestes dinàmiques, avui, assenyala una colla rejovenida i renovada, que ha bressolat els grups de petits, mitjans i adolescents perquè, com un club rodat, puguin anar pujant i cobrint etapes, com qui és aleví, infantil, cadet i després juvenil. Potser això pot anar bé per assajar una resposta a una pregunta que em faig aquests dies: com convertir en elements actius els no alineats –o els alienats– o els que se'ls en fot la juguesca de colles. Ho pregunto a tothom i la resposta és complicadíssima. L'altre dia vaig topar-me amb un grup de nanos (adolescents incipients i alguns més avançats, quasi cap mocador visible). Asseguts, es miraven fent-se el mascle, fumaven i alguns temptejaven una mena de baralla de galls d'estar per casa. Com incloure'ls? Es pot incloure a tothom? Una

Festa Major com la de Blancs i Blaus pot ser un poderós mitjà per fer xarxa i cohesió social (i amb això no dic que les colles ho hagin de fer tot) però per sí sola la festa té la capacitat que té.

Si Blaus s'assenta en la força de la tradició i en l'amplitud de la seva colla, amb una ironia marca de la casa, Blancs ha pres l'estendard de l'originalitat i la innovació, amb un punt d'enginy visible en molts actes i propostes. Un dels que diuen que ha fet forat va ser la Gala Galí, on van explotar al màxim el leitmotiv de la seva Festa Major, el món del cinema. El vídeo de "Blancs to the Future" que van passar-hi és una paròdia molt treballada, amb uns Blancs enfilats a un particular Delorean.

Sociologia de barra del parc

Segueixo creient poc en les identitats marcades o línies predeterminades. M'inclino més a pensar que les coses rutllen a partir d'estats d'ànim i dinàmiques pròpies que els nuclis de gent són capaços de crear. Si no, com s'entén que una colla blanca que es fa dir els Orujos Blancs faci una particular *cata* d'aquest potent aiguardent? Si tirem de tòpic antic, aquest acte només pertocaria als Blaus. Però tòpics i etiquetes estan condemnats sempre al fracàs. O millor dit, l'actitud de repapar-s'hi està condemnada al fracàs

Arrenquem el dia al Correllets, una cursa d'obstacles –alguns, malparits de veritat– que va fins a Palou i torna (vuit quilòmetres per als grans, tres per als petits) i on els participants queden enfarinats i enfangats de valent. Les files de l'arribada són un cromo. Deu haver-hi en aquest gust per la disfressa o la *performance* algun intent de retornar al moment infantil de després d'haver fet una malifeta. La cursa, amb més de 700 participants, té un centenar d'organitzadors i n'hi ha que s'han llevat –o seguien drets– a les sis del matí per muntar-ho.

Avui el panorama general està dominat per les ulleres de sol i al Parc Torras Villà, on es fa el llançament de rajoles i la botifarrada de la Vella dels Blancs, la junta de la colla repassa les últimes hores i les properes, sota una ombra. És curiós veure l'estat de la tropa després de tants dies de festa –desbocament però també esforç perquè tot rutlli, hores, logística, recompte de material...

Un incís per als desconfiats: per què vaig amb una bossa blava en el meu dia blanc? Perquè les bosses blanques s'havien esgotat a la botiga de la Festa Major, aquell quadre de cues incessants per esperar que et toqui el número que has agafat.

Exercici i adrenalina

Els Blaus s'emporten les dues passades de rajoles a l'avinguda de la Rajola, com li diu l'incommensurable Pep Callau –La Veu de la festa–. I si rebategessin l'avinguda? –penso, mentre em nuo bé els mocadors a les mans per participar a la passada de grans. Les passades, que tenen, com a imatge estètica, alguna cosa *semifreak*, es fan massa llargues i feixugues, amb aquells àrbitres amb vestimenta antiga tocant el voraviu (semblen àrbitres de la lliga ACB dels anys 80, una mica de renovació també aniria bé). Però a mi no m'agrada perdre ni al parxís, així que em prenc amb absoluta responsabilitat la passada –cames flexionades i una tensió muscular que avui pagaré, que Blancs acaben perdent. Al final, els àrbitres amb rebuf *d'antes* han de dirimir la cosa estona perquè als Blancs se'ls han trencat força rajoles en sortir, les han esgotat massa aviat i el reglament no contempla aquesta contingència. Això produeix una mena de discussió típica de sobretaula i penso que el

reglament, en el futur, haurà de ser més clar amb aquesta situació.

Aquest primer exercici físic és l'avantsala d'una experiència inoblidable, que significa una pujada d'adrenalina espectacular i, segurament, un dels motius pels quals se'm fa tard aquesta nit, ja imparable: els Blancs em conviden a pujar a una de les cinc grues del Correaigua, que fa 30 anys. M'hi havia mullat fa molts anys i mai havia imaginat les sensacions al capdamunt d'una grua. Com dir-ho sense adjectius suats? Brutal, formidable, bestial. La gent respon, entregada a l'enorme música en directe de Martí Ventura i a un seguit de cançons enllaunades, amb un final d'allò més poètic amb Queen i les mànegues ben amunt. Boto, xalo i sé que avui em faran mal els braços perquè dominar aquell tros de mànega és força i tècnica, però la comunió d'aigua, públic i música és màgica.

A partir d'aquí, tot fa baixada (vull dir, baixada plaent): els Blancs ideen una nit amb músiques de pel·lícula dels anys 80 i playbacks divertits d'un munt de gent de la colla. L'entrada ja és un encant, amb la melodia del *Bienvenido Mister Marshall* per fer caliu, i la megabola de discoteca al mig de la plaça. La desfilada de personatges i melodies nostàlgiques és imparable. Imparable és la nit i la barreja de Blancs i Blaus al "fresquito" –la tradicional "Festa dels mil litres" dels Blaus a la Maluquer i Salvador– la música enllaunada dels McHagum Blaus a la plaça de les Olles i els discjòqueis de la Porxada. "Follow the leader, leader, leader...". En aquestes places es respira més tranquil·lament que en d'altres festes majors, habitualment molt atapeïdes. Millor. Tothom allarga, tothom es relaxa, tothom ho ha donat tot en benefici de la festa. Les cartes ja són obertes.

Relat 4 - 29 d'agost de 2016

I love this game!

Amb el concurs de rajolers no hi ha terme mig. Sempre l'he trobat original, fascinant, la quinta essència del ritual i la litúrgia que tothom segueix sense dubtar. El que hi ha en joc és una cosa tan ridícula –també simbòlica, si ens posem formidables– com fer rajoles, cairons i maons. Una manera com una altra de no oblidar que venim d'allò que sabem fer amb les mans. Una manera com una altra de no oblidar, de fet, el que sabem fer amb les mans, per nosaltres mateixos. Vaig anar a dormir prou tard la nit passada com per ara trobar metàfores a cada cantonada. L'estampa del Palau a petar per veure dos paios fent rajoles, amb tot un seguici ritual que els reconeix com a herois, m'encisa. El motiu original de competició, encara més.

La història dels dos rajolers pioners –en Biscarri i en Galí, hereus espirituals d'en Maynou i en Rayo, amb qui va començar tot–, amb les seves figures i famílies i el dinar que fan sempre acabada la Festa Major, em sembla d'allò més entranyable i autèntica. Les nissagues Galí i Biscarri es miren l'obra de fang, com ho devien fer Ròmul i Rem quan observaven com els havia quedat Roma. El dia del pregó eren a l'Ajuntament (els Galí i els Biscarri, no en Ròmul i en Rem), i el bailo –l'ajudant– d'en David Galí, en Josep Maria Martínez, em deia que una néta Galí hi tenia tirada a fer rajoles. I ens dèiem: per què no, un dia, un concurs amb rajoleres? De la mateixa manera que em pregunto: per quan caps de colla noies de nou? (només n'hi ha hagut un parell de cops, a Blancs). Al capdavall seria una manera d'avançar cap a la normalitat, tenint en compte el pes evident que ja tenen a les juntes.

Xino-xano

Però tornem al concurs de rajolers, que el Palau es va omplint, molt xino-xano. Jo hi vaig amb moltes ganes, però em sobta trobar-lo una mica descafeïnat, mancat d'èpica. Primer dubte: és que quan hi anava era un mamelló i ara m'he fet gran? Segon dubte: he dormit poc i la percepció queda una mica estrafeta? Miro d'afinar encara més la mirada: els Blancs porten músics, enarboren globus, fan bellugar els seus gegantons i fins i tot fan cercavila per la grada. Blaus, tradicionalment espurnejants, estan ensopits. Després, de Blaus m'expliquen que si a la comissió de Festa Major havien acordat no competir per qui feia més animació al Palau... Ja s'ho aclariran. En tot cas, sort n'hi ha de l'incommensurable Pep Callau, avui amb americana taronja butà. Observar com algú fa rajoles, cairons i maons a tot drap té la gràcia que té (és a dir, una gràcia continguda), com la poden tenir els guarnits efímers dels carrers de Gràcia (aquest és un avís per a provincians barcelonins) o altres manifestacions populars. Per tant, el sentit de tot plegat és el sentit que li dóna el col·lectiu. El sentit de la rajola és tot el simbolisme amb què se l'ha volgut carregar. Si s'assisteix al Palau només per veure qui guanya o qui perd, l'invent queda coix.

Tot plegat fa demanar-me si hi ha un excés del perfil ciutadà-consumidor de la festa, proper al no alineat, que encara que porti un mocador es pensa que Blancs i Blaus treballen per a ell i prou. Potser la pregunta és si hi ha un excés de perfil ciutadà-consumidor-doneu-m'ho-tot-fet, així, en general.

L'esprint final

A una part del públic li costa aixecar-se fins i tot en l'última ronda, la dels maons, i això que el concurs és ajustat. Tant que hi ha un empat tècnic, com si l'empat notés que a l'atmosfera li costa desemperesir-se. Al final, la cosa s'enlaira i es decanta pel blau Locubiche. Esclat de joia i els dos herois són alçats als espatlles dels de la colla. I em torno a recordar del titular que vaig posar el 2005, per a la crònica d'*EL 9 NOU*, en el primer triomf de Locubiche. Era tot just el seu segon any com a rajoler. Enduta per la voràgine, aleshores vaig titular: "Any I de l'era Locubiche" i cada vegada que l'era no s'ampliava, rebia un missatge d'un company d' *EL 9 NOU* recordant-me, amatent, el meu titular. Quan es canta el resultat, veig el gran Biscarri alçar els braços satisfet i la imatge té alguna cosa de tòtem poderós. Quina és la clau "esportiva" del concurs? Fer les peces ràpid però fer-les bé, netes. I Locubiche ho ha brodat en l'última ronda. Sobre la clau mobilitzadora i d'espectacle segurament cal donar-hi més voltes.

"L'endemà"

El Palau es buida ràpidament i un Pep Callau entregat fa posar, com un rampell de lirisme poètic, el "Nessum Dorma", una àrea de l'òpera Turandot que clama allò de "Vinceroooo". "Nessum Dorma" vol dir "que ningú no dormi". Escaient, per tant, per a l'esperit d'aquests dies. Queda el veredicte i qui més qui menys comença a pensar en "l'endemà", allò en què, segons la Guimbada, ningú pensa mentre és Festa Major. En el mentrestant d'aquests dies la ciutat es capgira. Però no sé si es capgira de veritat.

L'endemà, que ja és avui, perquè el temps és murri com una guilla, agafo un avió cap a Porto i faig adéu al sortilegi blanc i blau. No descarto comprar-me una samarreta de l'equip local per allargassar l'encanteri bicolor. És dir això i que ja vingui la nostàlgia per allò perdut.

Sonen les últimes Guimbades a la Porxada i ja penso que són les darreres i tal dia farà un any (i sonen sirenes per indicar un nou brot *sentimentaloide*). Guanyen els Blancs i ja és la tercera victòria consecutiva, igualant, així, una fita blava. La plaça no reacciona amb gaire reticències sonores a la contra. Una de les coses que permet fer de relatora és gaudir de les vistes d'ocell (a més, és clar, d'infiltrar-te dins les colles). I les vistes d'ocell de la Porxada el dia del veredicte, el del cregó o el del correaigua són com un quadre impressionista.

En els minuts previs al veredicte –amb un cerimonial molt agilitzat– el dins de l'Ajuntament és un tragí organitzat. Es descobreixen els membres del jurat, que aquests dies han circulant quasi d'incògnit. Passa l'alcalde Mayoral i li demano si ja hi ha fumata... Quan vaig a dir blanca, m'aturo, no fos cas que quedés massa connotat. Una blanca de pro, la Montse Garriga, diu que està feta un sac de nervis, com si fos una nena. Això s'acosta a la màgia dels Reis Blancs i Blaus. Certament, la festa blanca no només haurà estat de pel·lícula sinó amb final feliç (i aquí poden afegir-hi algun altre recurs cinematogràfic per acabar-ho d'adobar).

Les colles van tirant cap a la plaça del Cony i sembla que començaran a fer bullir l'olla per noves idees. La de Blancs, de dedicar una festa al món del cinema, va sortir just ara fa un any, en una nit de veredicte. La meva descompressió té el repte, ara, d'eliminar les agulletes als braços, regal de la casa del correaigua. A mi em passa la pel·lícula de la festa, la intensitat i la proximitat viscudes, els *intríngulis* d'un enorme esforç organitzatiu. Són les tres tocades i, furgant per Internet, em sembla que les samarretes del Porto no acaben de valer a pena.

// S'ha separat la Galeria d'imatges corresponent al uploader d'imatges propi del content type,
// dels "nodes reference" als continguts de "Galeria d'imatges" pre-existents. ?> // Uploader d'imatges ?>
// "Nodes reference" a les Galeries d'imatges ?>

Documents adjunts

- Relat 1. Anna Ballbona [3]
- Relat 2. Anna Ballbona [4]
- Relat 3. Anna Ballbona [5]
- Relat 4. Anna Ballbona [6]

comunicacio@ajuntament.granollers.cat

URL d'origen:https://www.granollers.cat/festamajor/anna-ballbona-%C3%A9s-la-relatora-de-2016

Enllaços
[1] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2016/07/annab_1.jpg [2] http://www.blancsiblaus.cat
[3] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2016/08/rela_1_a_ballbona.pdf
[4] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2016/08/relat_2_fmbib_27082016.pdf
[5] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2016/08/relat3_annaballbona.pdf
[6] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2016/08/relat_4_-_fmbib_29082016.pdf